

[S. Rasmussen.]

tet. Jeg nævner fremdeles, at Motorlovene efter vor Opfattelse maa ændres, saaledes at Sogne- og Amtskommunerne faar større Andel i Motormillionerne. En Række af disse Foranstaltninger kan i øvrigt blive til Gavn ikke blot for Sogne- og Amtskommunerne, men ogsaa for Bykommunerne, saaledes at der kan ske en kommunal Skattelettelse.

Nu hørte jeg jo før, at det skulde være en uforsvarlig Stilling, vi havde indtaget, idet vi ikke havde paaavist, hvor Dækningen kunde faas; og det Spørgsmaal er, som nævnt, ogsaa blevet fremført i Dag af begge de højtærede Ministre, hvorledes vi kan tænke os en Dækning for Staten af disse Udgifter. Vi har anvist Beparelser, og jeg synes ikke, man saadan lige straks kan afvise dette; thi det er dog den Vej, man gaar i alle Lande: at man prøver paa at spare, saa vidt muligt paa alle Budgetter. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at den Vej, der maa betrædes, er en større indirekte Beskatning. Jeg ønsker ikke, at den skal ramme den indenlandske Vare, som man her i Landet har paalagt den ene Afgift efter den anden. Men just i disse Tider kan vi efter min Opfattelse meget stærkt hævde det Synspunkt, at ikke blot af valutamæssige Grunde er det en bydende Nødvendighed at indskrænke Importen af fremmede Varer til Fordel for Landets egne Produkter, men alt taler for skarpt og stærkt at sige, at vil Befolkningen i disse Tider benytte indførte Varer af luksu sagtig Karakter — og jeg mener, at Begrebet Luxus maa vi til at give et noget videre Omfang, end vi hidtil har taget det i —, maa der ogsaa paa en ganske anden Maade betales derfor.

Jeg skal slutte disse Betragtninger og disse Oplysninger med at sige, at for os staar det saaledes, at det hele hører sammen. Samfundet er en Helhed. Manglende Rentabilitet, ja, Underskud i Landbrugs erhvervet sniger sig som en Sot ind over Byerhvervene, skaber Stagnation, Arbejdsløshed og Kapitalkrise. Jeg undervurderer ikke den afgørende Betydning af alle Faktorer udefra. Det er klart og ligetil, at vi kun kan gøre forholdsvis lidt overfor Krisen, saa mægtige Kræfter som behersker den. Men det, vi kan gøre overfor Krisen for Landbrugserhvervet og derved dybest set for hele Erhvervslivet i Danmark, bør ogsaa gøres, derved at man skaber den Skattelettelse, som den 20 pCt.s Nedsættelse af de faste Ejendomsskatter til Staten og den meget betydelige Nedsættelse af den faste Ejendomsskat til Kommunerne vil betyde.

Jeg anbefaler Forslagene til Fremme i det høje Ting og havde Lyst til at tilføje: til hurtig Fremme, saa at der bliver Mulighed for at faa dem gennemført i Løbet af ganske kort Tid.

Bækgaard: Ved at høre den stærke Afvisning af Forslagene, som fandt Sted fra de højtærede Ministres Side, fik man Indtryk af, at Forslagene kommer Regeringen ret ubelejligt. Der blev jo ironiseret over og rettet stærk Kritik mod Forslagenes Fremkomst og Opbygning; men Argumentationen mod Forslagene var paa mange Punkter helt ved Siden af, og man maatte nærmest faa det Indtryk, at de højtærede Ministre slet ikke har læst Bemærkningerne til Forslagene — for der er jo Bemærkninger med —, ej heller Ordførerens Forelæggelsestale. Det skal jeg nu senere komme tilbage til. Først vil jeg gerne fremføre en kort Motivering for mit Partis Stilling til Forslagene.

En stærkere Begrænsning og i de fleste Tilfælde ogsaa en deraf følgende Nedsættelse af Ejendomsskatterne til Amts- og Sognekommunerne er Gang paa Gang blevet krævet og Forslag derom stillet baade her paa Rigsdagen og ude fra Landbrugserhvervet. I tidligere Aar har det jo navnlig været Amtsskatterne, Amternes Ejendomsskatter, Kravene har drejet sig om. Der har gentagne Gange været stillet Forslag i den Retning, baade private Forslag og Regeringsforslag, saaledes de Forslag, daværende Indenrigsminister Krag fremsatte i Samlingerne 1927—28 og 1928—29, Forslag, som gik ud paa at formindske Ejendomsskatterne til Amtet. Disse Forslag saavel som de Forslag i samme Retning, der ad privat Vej blev forelagt Rigsdagen til Behandling, vidner om, at de Partier, som har forelagt de Lovforslag, vi her behandler, har haft Øje for den alt for tyngende Beskatning paa Landbrugs ejendomme, i det hele taget paa faste Ejendomme i Landkommunerne. At det navnlig har været Amtsskatterne, man tidligere har taget Sigte paa, er særlig begrundet deri, at Amterne indtil de seneste Aar væsentligst har dækket deres Skattebehov gennem Skat paa fast Ejendom, og da dette Skattebehov gennem en Aarrække var stærkt stigende, var det naturligt, at den stærkt øgede Skattebyrde paa Landbruget fremkaldte Krav om Lettelse, og lige saa naturligt var det, at dette Krav fandt Genklang paa Rigsdagen. Men ogsaa den sognekommunale Ejendomsbeskatning har været Genstand for Forhandling, idet ogsaa den gennem Krigstiden og efter Krigstiden er steget